

Zpráva faráře pro VSS FS ČCE v Chrástu 2017

Milé sestry, milí bratři v Kristu,
svou zprávu o životě sboru bych rád uvedl Lukášovou zprávou o životě prvokřesťanského sboru v Jeruzalémě: *Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se.*

(Sk 2,42)

Uplynulý rok ve sboru přinesl určitou polarizaci. Že proces, kterým procházíme, je veskrze pozitivní, jsem si uvědomil, když mi jeden kolega řekl: Já mohu v kostele říkat, co chci, a s nikým to nehne. Když námi věci hýbou, když se nás dotýkají a třeba nás iritují - a přitom o tom dokážeme otevřeně mluvit a diskutovat, je to dobrá známka. Mimo jiné i skutečnosti, že se více - namísto konzumentů církevního provozu – stáváme skutečně sborem a přijímáme svůj díl odpovědnosti za jeho život a službu.

Není úplně snadné pojmenovat, v čem ono napětí spočívá. Snad mezi vírou a skutky. Kontemplací a akcí. Soustředěností na život s Bohem a civilní angažovaností. To je jen několik pokusů o uchopení. Budu rád, když to v rozpravě zkusíte svými slovy i vy. Důležité ovšem je, že se sice jedná často o protichůdné tendence, ovšem nikoli o protiklady. Síla křesťanství je podle mne právě v tom, že tyto dva směry lidského života dokáže spojit. Stejně jako je spojuje horizontála a vertikála kříže. Stejně jako o tom mluvíme v našem poslání, v němž zaznívá dvojí důraz na oslavu Boží přítomnosti i každodennost služby a svědectví.

Hledání rovnováhy mezi těmito dvěma akcenty je celoživotní úkol, při němž navíc procházíme obdobími s různými důrazy. Kam se nakláníme v našem osobním životě a jak tyto dva směry vyvážit – to je otázkou pro každého z nás osobně i pro nás jako společenství. Obecně soudím, že v naší církvi jsme na tom lépe s praktickou angažovaností a podstatně hůře se schopností sdílet se ve víře.

Co nám dnes říká a k čemu nás vede ono biblické svědectví o životě prvních křesťanů? *Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se.* Číst Bibli, tvořit nejen sváteční společenství, slavít večeři Páně a modlit se. Ti lidé tehdy našli něco velkého – nebo spíš: byli nalezeni. Víra se stala středem jejich života. Vůbec to neznamenaloz uzavřenost do ghett. Naopak čteme o tom, že „byli všemu lidu milí“, že jejich láska měla velké vyzařování a že pro Krista byli ochotni se pustit i daleko „do světa“. Služba, která skutečně svědčí o Kristu a nezastaví ji různé povrchní bariéry, potřebuje velmi hluboké duchovní zakotvení. Právě letos, v roce reformačního jubilea, pro nás může být inspirativní Lutherův důraz na Boží milostivé jednání. V praxi pro nás znamená stále připomenutí, že náš aktivní život – aby nepodléhal rozmanitým ideologiím sebevykoupení - potřebuje stále nacházet základ v přijímajícím postoji víry, formovaném Božím slovem a modlitbou. Duchovní život, život z Ducha svatého – to je téma, kterému jsme v uplynulém roce věnovali pozornost. Myslím, že v našem rozhovoru nad těmito otázkami (podobně jako nad otázkami bohoslužby), potřebujeme sestoupit ještě na základnější rovinu – a tou je naše víra. *Za koho mne pokládáte vy?* ptá se Ježíš svých učedníků. Myslím, že i my, kdo jsme pokřtěni už před delší dobou, potřebujeme občas jakýsi nový katechumenát, položit si znovu základní otázky víry. Má to ještě jeden důležitý rozměr: že si toto přemýšlení nemusíme nechat pro sebe, ale je to přesně ten prostor, kde se můžeme a máme setkat s lidmi, kteří jsou církvi vzdáleni, ale křesťanství je zajímavá. To je tedy můj návrh, nač se soustředit v následujícím období. A víze pro sbor? Být společenstvím hluboce duchovně zakotveným a zároveň široce otevřeným a činným. Úkol je to nesnadný, ale právě v tomto zdvojení spočívá podle mne budoucnost křesťanství.

V Chrástu 14.3. 2017, K. Šimr - farář